

Насоки

**Насоки 06/2022 относно практическото прилагане
на процедурата по уреждането на спорове по взаимно
съгласие**

Версия 2.0

Приети на 12 май 2022 г.

История на версиите

Версия 2.0	12 май 2022 г.	Приемане на Насоки 06/2022 С оглед публикуването на текста бяха направени само някои малки редакционни корекции спрямо версия 1.0.
Версия 1.0	18 ноември 2021 г.	Приемане на вътрешен документ на ЕКЗД 06/2021 Членовете на ЕКЗД решиха да обсъдят публикуването на документа след период от 6 месеца, което им даде възможност през това време да натрупат практически опит.

Съдържание

1	ПРИЛОЖНО ПОЛЕ И ЦЕЛИ	4
2	ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ПОНЯТИЕТО „УРЕЖДАНЕ НА СПОР ПО ВЗАИМНО СЪГЛАСИЕ“	5
2.1	Общ контекст.....	5
2.2	Контекст на ОРЗД.....	7
2.3	Общата цел на уреждането на спорове по взаимно съгласие	10
3	ОБЩ ПРАВЕН АНАЛИЗ	10
3.1	Правомощието за уреждане на спорове по взаимно съгласие като едно от правомощията, предоставени на НО.....	10
3.2	Процедурата за уреждане на спорове по взаимно съгласие при обслужването на едно гише	11
3.2.1	Уреждане на спор по взаимно съгласие от страна на получилия жалбата ЗНО на етапа на предварителната проверка	11
3.2.2	Опит за уреждане на спора по взаимно съгласие от страна на ВНО	13
3.2.3	Случаи по член 56, параграф 2	17
4	ПРАВНИ ПОСЛЕДИЦИ И ПРАКТИЧЕСКИ ПРЕПОРЪКИ	18
4.1	Прилагане на принципа на добрата администрация към процедурата за уреждане на спорове по взаимно съгласие при обслужването на едно гише.....	18
4.2	Процедура на сътрудничество след уреждане на спор по взаимно съгласие от страна на ВНО.....	19
4.3	Уреждане на спорове по взаимно съгласие в случаи по член 56, параграф 2.....	21
Приложение 1: СЪОТВЕТНИ СЪПКИ ПРИ РАЗГЛЕЖДАНЕ НА СЛУЧАЙ ЧРЕЗ УРЕЖДАНЕ НА СПОРА ПО ВЗАИМНО СЪГЛАСИЕ.....		22
Приложение 2: ДЪРЖАВИ, В КОИТО СЪГЛАСНО НАЦИОНАЛНОТО ЗАКОНОДАТЕЛСТВО НЕ Е ВЪЗМОЖНО УРЕЖДАНЕ НА СПОРА ПО ВЗАИМНО СЪГЛАСИЕ		25

Европейският комитет по защита на данните,

като взе предвид член 70, параграф 1, буква д) от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (Общ регламент относно защитата на данните, наричан по-нататък „ОРЗД“), като взе предвид Споразумението за ЕИП, и по-специално приложение XI и Протокол 37 към него, изменени с Решение № 154/2018 на Съвместния комитет на ЕИП от 6 юли 2018 г.¹,

като взе предвид членове 12 и 22 от своя Правилник за дейността,

ПРИЕ СЛЕДНИТЕ НАСОКИ:

1 ПРИЛОЖНО ПОЛЕ И ЦЕЛИ

1. Практиката показва, че при разглеждането на жалби много надзорни органи (наричани по-нататък „НО“) прилагат инструмента за уреждане на спорове по взаимно съгласие. Освен това е видно, че съществуват различни видове уреждане на спорове по взаимно съгласие и поради това, предвид разликите в националните законодателства, те се прилагат от НО по различен начин. В ОРЗД понятието „уреждане на спор по взаимно съгласие“ е използвано единствено в съображение 131 във връзка с разглеждането на случаи на местно равнище съгласно член 56, параграф 2 от ОРЗД, без с това изрично да се ограничават възможностите за подпомагане на решаването на тези случаи на местно равнище. Възникналата вследствие на това празнота в нормативната уредба по отношение на уреждането на спорове по взаимно съгласие при случаи, които не са на местно равнище беше запълнена по различни начини — в някои случаи чрез правни актове в държавите членки, а в други — чрез тълкуване. Предвид тези различни тълкувания, както и различните национални законодателства, уреждащи разглеждането на жалби и уреждането на спорове по взаимно съгласие (ако изобщо има такива), практическото прилагане на инструмента за уреждане на спорове по взаимно съгласие се различава значително в отделните държави членки.
2. Надзорните органи (НО) следва да упражняват правомощията си в съответствие със специфичните изисквания на процесуалното право на съответната държава членка. Това се отнася и до разглеждането на случаи. Националното процесуално право обаче трябва да е съобразено с принципите на равностойност и на ефективност и следователно с него не може да се затруднява прекомерно или да се прави практически невъзможно упражняването на правата, предоставени по силата на правото на Съюза (т.е. ОРЗД). Поради това с настоящите насоки ЕКЗД се стреми да представи най-добри практики за последователно прилагане на ОРЗД на

¹ Позоваванията на „държави членки“ в настоящите насоки следва да се разбират като позовавания на „държавите — членки на ЕИП“.

национално равнище и на равнище ЕС, доколкото това е от значение за прилагането на инструмента за уреждане на спорове по взаимно съгласие, като се имат предвид различните национални процесуални законодателства — в случаите, когато този инструмент е изрично въведен, процедурата на механизма за обслужване на едно гише съгласно ОРЗД и техническата среда (Информационната система за вътрешния пазар — ИСВП).

3. Разглежданите от НО случаи може да се основават на причини, различни от жалби, например на започнати производства в резултат на съобщения в медиите или на служебни разследвания. В настоящите насоки обаче практическото прилагане на уреждането на спорове по взаимно съгласие ще бъде разглеждано единствено при случаи, възникнали вследствие на жалба от субект на данни, тъй като възможността за уреждане предполага наличието на спор между двама субекти, в този случай жалба, подадена от субект на данни срещу администратор на данни (вж. също точка 2.1 по-долу). Освен това жалбите може да бъдат разделени на i) случаи на национално равнище, които не са трансгранични, ii) случаи, при които се прилага механизмът за обслужване на едно гише, тъй като са трансгранични по своето естество, и iii) трансгранични случаи, които се разглеждат на местно равнище съгласно член 5б, параграф 2 от ОРЗД. Въпреки че практиката показва, че уреждането на спорове по взаимно съгласие може да се прилага във всички случаи, настоящите насоки се отнасят основно до жалбите, които са трансгранични по своето естество.

2 ОПРЕДЕЛЕНИЕ НА ПОНЯТИЕТО „УРЕЖДАНЕ НА СПОР ПО ВЗАИМНО СЪГЛАСИЕ“

2.1 Общ контекст

4. ОРЗД не съдържа определение на понятието „уреждане на спор по взаимно съгласие“, като този израз се споменава единствено в съображение 131.² Основните значения на „уреждане“ в този смисъл са „договореност“ и „официално споразумение с оглед решаване на спор или конфликт“. Съгласно Оксфордския английски речник прилагателното „amicable“ („приятелски“) (бел. пр. — използвано в английския израз „amicable settlement“ („уреждане на спор по взаимно съгласие“))

² Съображение 131: „¹Когато друг надзорен орган следва да функционира като водещ надзорен орган за дейностите по обработване на администратора или обработващия лични данни, но конкретният предмет на жалбата или възможното нарушение засяга единствено дейностите по обработване на администратора или обработващия лични данни в държавата членка, в която е подадена жалбата или е установено възможното нарушение, и предметът не засяга съществено или няма вероятност да засегне съществено субекти на данни в други държави членки, надзорният орган, който е получил жалба, е установил или е бил информиран по друг начин за ситуации, които водят до възможни нарушения на настоящия регламент, следва да се стреми към уреждане на спора по взаимно съгласие с администратора, а ако този опит се окаже неуспешен, да упражни целия си набор от правомощия. ²Това следва да включва: специфично обработване, извършвано на територията на държавата членка на надзорния орган или по отношение на субекти на данни на територията на тази държава членка; обработване, което се извършва в контекста на предлагането на стоки или услуги, специално предназначени за субекти на данни на територията на държавата членка на надзорния орган; или обработване, което трябва да се прецени, като се вземат предвид съответните правни задължения съгласно правото на държавата членка.“

е определено като „характеризиращ се с дружелюбност и липса на разногласия“.

5. Начинът, по който понятието се определя по-общо в юридическата професия и в други международни документи, дава някои предварителни насоки с оглед определянето на значението на понятието „уреждане на спор по взаимно съгласие“. Например, Международната търговска камара (МТК) предлага редица процедури за решаване на спорове, които могат да се считат за „уреждане на спорове по взаимно съгласие“.³ В МТК принципната процедура за уреждане на спорове по взаимно съгласие изглежда е медиацията, която е описана като „гъвкава и консенсусна техника, при която с неутрален механизъм се помага на страните да уреждат споровете си чрез преговори“. Според МТК подобно уреждане на спорове чрез медиация е договорно обвързващо и широко приложимо. Световната търговска организация (СТО) използва понятието „уреждане на спор по взаимно съгласие“ като „взаимноприемливо решение“, представляващо „договорено решение“ между участващите страни, с което се дава възможност за бързо и съобразено с конкретните условия решаване на спора.⁴ Освен това Службата на Европейския съюз за интелектуална собственост (EUIPO) нарича уреждането на спорове по взаимно съгласие „извънсъдебен процес, който води до решение, договорено между страните [...] чрез медиация“.⁵ Европейският потребителски център (ЕПЦ) също споменава уреждането на спорове по взаимно съгласие⁶ сред видовете „процедури за алтернативно решаване на спорове“, както е посочено в Директивата за алтернативно решаване на спорове за потребители⁷, като процедури, които „се предлагат от неутрални извънсъдебни органи, като помирителни органи, органи за медиация, арбитражни органи, омбудсмани и комисии за разглеждане на жалби“,⁸ и при които „потребителите и предприятията се опитват да решат спора съвместно [...] чрез изслушване на двете страни, разглеждане на правното положение, обсъждане на възможните решения и в крайна сметка изготвяне на предложение за арбитраж“.⁹
6. Като цяло изглежда, че под уреждане на спорове по взаимно съгласие обикновено се има предвид алтернативно решаване на спорове чрез производства, които водят до приятелско приключване на даден случай. Въпреки че крайният резултат е уреждането на спора между страните, самото производство следва подхода на взаимното съгласие. Процедурите могат да варират от преговори между страните до формална медиация и дори помирителни практики,

³ <https://iccwbo.org/dispute-resolution-services/mediation/icc-international-centre-for-adr/>.

⁴ Wolfgang Alschner, Amicable Settlements of WTO Disputes: Bilateral Solutions in a Multilateral System („Уреждане на спорове по взаимно съгласие в СТО: двустранни решения в многостранна система“), World Trade Review, Том 13 (1), 2014 г., стр. 65—102.

⁵ EUIPO, Решение № 2013-3 на Президиума на Апелативния съвет от 5 юли 2013 г. относно уреждането на спорове по взаимно съгласие („Решение относно медиацията“),

<https://euiipo.europa.eu/ohimportal/en/mediation#>.

⁶ https://europa.eu/youreurope/citizens/consumers/consumers-dispute-resolution/informal-dispute-resolution/index_bg.htm

⁷ Директива 2013/11/ЕС за алтернативно решаване на потребителски спорове и за изменение на Регламент (ЕО) № 2006/2004 и Директива 2009/22/ЕО.

⁸ https://europa.eu/youreurope/citizens/consumers/consumers-dispute-resolution/out-of-court-procedures/index_bg.htm

⁹ Напр. еквивалентният немски уебсайт <https://www.evz.de/einkaufen-internet/odr-adr/beratung-schlichtung.html>.

подпомогнати от трета страна.

2.2 Контекст на ОРЗД

7. В контекста на разглеждането на жалби от органите за защита на данните повечето държави членки разглеждат уреждането на спорове по взаимно съгласие като процес на „алтернативно решаване на спорове“. В повечето случаи уреждане на спора по взаимно съгласие се прилага, когато в НО е подадена жалба във връзка с предполагаемо нарушение на ОРЗД, по-специално по отношение на правата на субекти на данни, с оглед решаване на случая в полза на физическите лица. В тези случаи уреждането на спора между администратора и субекта на данните трябва да се проведе под надзора на НО, който модерира хода на събитията. Така НО играе ролята на своеобразен посредник в процеса, с който се цели да се уреди спорът в резултат на жалбата. За разлика от действителните медиатори обаче, НО взема активно участие в производството, тъй като трябва да продължи да изпълнява задълженията си като НО и следователно е длъжен да разгледа жалбата, да разследва предмета на жалбата с всичките ѝ особености в подходяща степен, както и да уведомява субекта на данните за напредъка или резултата от жалбата.
8. Предвид относителната липса на информация в ОРЗД по отношение на уреждането на спорове по взаимно съгласие, решението каква процедура за алтернативно решаване на спорове да се използва, както и изискванията и условията, уреждащи тази процедура, до голяма степен зависят от законодателството и политиките на всяка отделна държава членка. Чрез анализ на дългогодишната практика е установено, че при уреждането на спорове по взаимно съгласие съгласно повечето национални правни системи в производството се включват получилият жалбата НО, администраторът (или обработващият лични данни), субектът на данните, както и ако е приложимо, водещият надзорен орган (ВНО).
9. Следва да се отбележи, че в някои държави членки физическото лице не е страна в административното производство срещу администратора. В тези държави членки НО може да използва процедура за решаване на спорове, подобна на описаната в настоящите насоки, и да приключи даден случай, ако прецени, че администраторът е изпълнил претенциите, но без да изслуша субекта на данните. Тези процедури за решаване на спорове обаче не се разглеждат в настоящите насоки.
10. Въпреки че обикновено се счита, че уреждането на спорове по взаимно съгласие е възможно на всеки етап от производството, някои НО посочват, че такова уреждане е възможно само в ранните етапи от процеса на разглеждане на даден случай, преди да се предприемат други действия. В някои държави членки уреждането на спорове по взаимно съгласие е приложимо само в случаи на местно равнище, тъй като в ОРЗД този термин е използван единствено в съображение 131, където е описан подходът на засегнатия надзорен орган (ЗНО) в случаи на местно равнище. За повечето НО обаче инструментът за уреждане на спорове по взаимно съгласие е допустим при всички видове случаи, независимо от това дали са трансгранични или

местни по своето естество.

11. Що се отнася до съображение 131, обхватът на тези споразумения е ограничен до случаите, в които получилият жалбата ЗНО установи, че конкретният предмет на жалбата или възможното нарушение засяга единствено дейностите по обработване на администратора или обработващия лични данни в държавата членка, в която е подадена жалбата, или не засяга (няма вероятност да засегне) съществено субекти на данни в други държави членки. Следователно, както е посочено в съображението, решението дали да се търси уреждане на спора по взаимно съгласие следва да включва i) специфично обработване, извършвано на територията на държавата членка или по отношение на субекти на данни на територията на тази държава членка; ii) обработване, което се извършва в контекста на предлагането на стоки или услуги, специално предназначени за физически лица на територията на държавата членка; или iii) обработване, което трябва да се прецени, като се вземат предвид съответните правни задължения съгласно правото на държавата членка. От друга страна, при законодателствата, които изрично допускат уреждане на спорове по взаимно съгласие, решението може да не бъде ограничено до тези изисквания.
12. По принцип решението дали да се търси уреждане на спора по взаимно съгласие зависи от правото на държавата членка и/или от преценката на участващия НО. Що се отнася до критериите, въз основа на които може да се счита, че в даден случай е подходящо да се използва процедура за уреждане на спора по взаимно съгласие, от една страна, те могат да включват начина, по който НО е получил информация за случая. Следователно процедурата за уреждане на спорове по взаимно съгласие може да се счита за приложима само в случаите, когато е подадена жалба.
13. По принцип уреждането на спорове по взаимно съгласие следва да се счита за възможно единствено в случаи, свързани с правата на субектите на данни, предвидени в член 12 и сл. от ОРЗД, тъй като само тогава физическото лица може да упражнява правата си като страна по уреждането на спора. Въпреки това, имайки надлежно предвид националното законодателство на отделните държави членки, решението се взема по преценка на НО, тъй като той трябва да оцени по-широкия контекст на конкретния случай.
14. От друга страна, фактическите обстоятелства по случая също могат да бъдат от решаващо значение. В някои случаи специфичните обстоятелства, при които се определя дали е възможно да се използва процедура за уреждане на спора по взаимно съгласие или не, могат да са уредени посредством национални разпоредби, а в ОРЗД няма информация по този въпрос (с изключение на съображение 131). На практика при вземането на решение за започване на процедура за уреждане на спор по взаимно съгласие НО може да се ръководи от следните общи критерии: дали изобщо има вероятност случаят да бъде решен по взаимно съгласие; дали е засегнат само ограничен брой субекти на данни и дали е налице системен недостатък или не;¹⁰ дали нарушението на защитата на данните е несъществено или случайно (т.е. поради небрежност);

¹⁰ По отношение на този критерий вж. също пример 2 по-долу.

дали случаят е свързан с обработването на ограничен обем лични данни; дали нарушението има сериозни последици, що се отнася до продължителността и естеството им (т.е. не трябва да са налице тежки последици или нарушения на свободите и правата). Друг определящ фактор може да бъде вероятността от нови нарушения в бъдеще. От решаващо значение може да бъде и това дали действията по правоприлагането от страна на НО са с широка обществена значимост и от обществен интерес, като се имат предвид и всички идентифицирани области, в които е необходима особена бдителност, както и доколко НО е в състояние да предприеме ефективни и ефикасни действия.

Пример 1:

Администраторът или обработващият лични данни приема да предостави цялата информация, поискана от надзорния орган с оглед решаването на дадена жалба, като например ясно доказателство, че в случай на нарушение на сигурността на личните данни е спазил членове 33 и 34 от ОРЗД. Причината искането да не е изпълнено веднага (в съответствие с член 12 от ОРЗД) е несъответствие в процеса на вътрешна комуникация.

15. Независимо от това е важно да се отбележи, че всеки НО има право да продължи да разследва случая по собствена инициатива, дори след успешното уреждане на спора по взаимно съгласие, макар и в рамките на нова или различна процедура. Органът може да продължи производството служебно, ако например счете, че следва да бъде наложена глоба, или получи други подобни жалби за същия администратор, вследствие на които може да се заключи, че администраторът не е изпълнил ангажимента си да отстрани нарушението/нарушенията на защитата на данните, или ако от жалбата и/или разследването са видни други, вероятно системни, нарушения, които може да имат по-широки последици или въздействия върху други субекти на данни. Същото важи и в случаите, когато само част от жалбата е уредена по взаимно съгласие, а други или допълнителни въпроси в рамките на случая се разглеждат по друг начин. Освен това постигането на решение по взаимно съгласие не изключва възможността субектът на данни да се обърне отново към НО, в случай че (на по-късен етап) се окаже, че администраторът на лични данни не е изпълнил договореното решение на спора. Преди да бъде постигнато уреждане на спора по взаимно съгласие, администраторът и жалбоподателят следва да бъдат уведомени по ясен и прозрачен начин за тези обстоятелства.

Пример 2:

Субектът на данни подава жалба, тъй като администраторът изисква паспорт като средство за идентификация, за да изтрие профил на субекта на данни в своя платформа. НО счита, че конкретната жалба е подходяща да се направи опит за уреждане на спора по взаимно съгласие, тъй като е възможно да се постигне удовлетвореност на субекта на данните, ако искането за паспорт бъде отменено и профилът бъде изтрит. НО обаче започва проверка по собствена инициатива на политиките за обработване на лични данни на администратора, що се отнася до профилите в платформата му, за да гарантира, че администраторът привежда политиките си в съответствие с разпоредбите на ОРЗД.

2.3 Общата цел на уреждането на спорове по взаимно съгласие

16. Освен постигането на удовлетворителен за субекта на данните резултат уреждането на спорове по взаимно съгласие е инструмент за постигане на съответствие на администратора с ОРЗД. В случай на жалба, подадена поради неизпълнение на правата на субекта на данните съгласно членове 12—22 от ОРЗД от страна на администратора, изпълнението на правата на физическото лице може да бъде ускорено чрез постигане на договореност между участниците по взаимно съгласие. Критерият, по който се измерва успешното решение на жалбата по взаимно съгласие, следва да включва два елемента: от една страна, удовлетвореността на субекта на данните във всеки отделен случай по отношение на конкретните въпроси, повдигнати в жалбата, и от друга страна, когато е приложимо и се изисква съгласно националното право, доказателството, предоставено от администратора на НО, че е изпълнил исканията на физическото лице и е спазил приложимите изисквания за защита на данните. НО следва обаче да определи на практика и като вземе предвид обстоятелствата по случая и съответното сътрудничество с други НО, имащи участие в случая, дали уреждането на спора по взаимно съгласие е достатъчно за постигане на пълно съответствие с ОРЗД с оглед на правните въпроси, свързани с или произтичащи от конкретната жалба срещу конкретния администратор.
17. Следователно, уреждането на спора по взаимно съгласие следва да се разбира в широк смисъл като една от възможностите, с които разполага НО, за разглеждане на жалбите на субекти на данни и за гарантиране на защитата на техните права. Същевременно трябва да се признае, че уреждането на спора по взаимно съгласие може да не е подходящо решение за всички случаи. Макар че решението дали в даден случай може или не може да се търси уреждане на спора по взаимно съгласие се взема от НО, тази оценка трябва да се основава на структурирани, единни, прозрачни и обясними критерии, например посочените в точка 12 и сл., като се вземат предвид разпоредбите на националното право, ако има такива.
18. Корективните правомощия на НО са от първостепенно значение за прилагането и поддържането на високото равнище на защита, което се цели да се постигне с ОРЗД за всички субекти на данни, които често са в сложно или дори зависимо положение спрямо администратора. Решаването на даден спор чрез процедурата за уреждане на спорове по взаимно съгласие с помощта на НО, който ръководи процеса подобно на посредник, може да послужи за преодоляване и справяне с този дисбаланс и за намиране на решения, приемливи за всички страни, особено за субекта на данните по отношение на изпълнението на неговите права.

3 ОБЩ ПРАВЕН АНАЛИЗ

3.1 Правомощието за уреждане на спорове по взаимно съгласие като едно от правомощията, предоставени на НО

19. Правното основание за процедурата за уреждане на спорове по взаимно съгласие се намира в задачите, пряко възложени на НО съгласно ОРЗД (член 57, параграф 1, букви а) и е) от ОРЗД), както и в правомощията, предоставени на НО съгласно националното право в рамките на

член 58, параграф 6 от ОРЗД, когато има такава.

20. В първия случай по принцип се прилага член 57, параграф 1, букви а) и е) от ОРЗД, с който се дават солидни основания на НО да се стреми по всякакъв начин да „разглежда“ жалби (вж. член 57, параграф 1, буква е) и да „осигурява“ (вж. член 57, параграф 1, буква а) прилагането на регламента, когато е уместно. В член 57, параграф 1, буква е) във връзка с членове 77 и 78 се предполага личното право всяка жалба (ако е допустима) да бъде разглеждана и разследвана в необходимата степен с оглед постигането на резултат, съответстващ на естеството и обстоятелствата на въпросната жалба. Всеки компетентен надзорен орган обаче решава по свое усмотрение до каква степен следва да се разследва дадена жалба. Резултатът може да бъде например, че чрез участието на НО страните по жалбата са решили случая по взаимно съгласие.
21. Във втория случай държавите членки могат да предоставят допълнителни правомощия на НО съгласно националното право, както е предвидено в член 58, параграф 6 от ОРЗД. Специфичните особености на въпросите, свързани с оперативното разглеждане на случаи, с оглед постигането на решение на даден спор по взаимно съгласие от страна на НО (в това число ВНО), са уредени в тези национални разпоредби.

3.2 Процедурата за уреждане на спорове по взаимно съгласие при обслужването на едно гише

22. За да се оцени ролята на уреждането на спорове по взаимно съгласие при прилагане на процедурата за обслужване на едно гише, на първо място може да се посочи обосновката на тази процедура съгласно член 60, параграф 1 от ОРЗД. Както е пояснено в Насоки 02/2022 на ЕКЗД относно прилагането на член 60 от ОРЗД¹¹, „в член 60, параграф 1 се определят основни и всеобхватни принципи, които се прилагат на всеки етап от сътрудничеството между НО. В съответствие с формулировката на този член основните понятия в процедурата на сътрудничество са задължението да „се стреми към постигането на консенсус“ и задължението да „обменят всяка имаща отношение информация“. Освен това „[...] тези задължения трябва да се изпълняват от ВНО и от всеки ЗНО (взаимно задължение)“.

3.2.1 Уреждане на спор по взаимно съгласие от страна на получилия жалбата ЗНО на етапа на предварителната проверка

23. ЕКЗД желае да отбележи, че въпреки че уреждането на спорове по взаимно съгласие се споменава единствено в съображение 131, в зависимост от националното процесуално законодателство стремежът към уреждане на спора по взаимно съгласие може също да бъде добра практика, когато НО разглежда случаи, които не отговарят на условията, определени в член 56, параграф 2 от ОРЗД.

¹¹ Точки 37 и 38 от Насоки 02/2022 на ЕКЗД относно прилагането на член 60 от ОРЗД.

24. Съображение 131 само по себе си не възпрепятства получилия жалбата ЗНО да направи, в рамките на предварителната проверка, опит за такова уреждане на спора, след като е установил „изцяло“ трансграничното естество на дадената жалба. Конкретният подход обаче може да зависи от това дали администраторът има място на стопанска дейност на територията на получилия жалбата НО или не. Както вече беше пояснено в раздел 2, присъща характеристика на уреждането на спорове по взаимно съгласие е постигането на удовлетвореност и на двете участващи страни, най-вече на жалбоподателя. Ако случаят е такъв и ЗНО може предварително да определи тази удовлетвореност по обективен начин по време на етапа на проверка на жалбата, след като например администраторът е изпълнил искането за защита на правата на субектите на данни по начин, удовлетворяващ както физическото лице, така и получилия жалбата НО, то този НО не следва да предоставя допълнителна информация на ВНО относно случая чрез уведомление по член 56 в ИСВП, тъй като предметът на жалбата вече не е налице. Съответно не е необходимо да се започва процедура за обслужване на едно гише чрез качване на случая в ИСВП.
25. Съгласно съображение 125 приемането на всяко решение, което е правно обвързващо за съответния администратор или обработващ лични данни при обслужването на едно гише, по принцип, попада в компетенциите на ВНО. Освен това съгласно член 56, параграф 6 от ОРЗД за въпросното трансгранично обработване администраторът/обработващият лични данни комуникира единствено с ВНО. Поради това получилият жалбата НО следва да уведоми ВНО за случая и за постигнатия резултат в подходящ момент, например на тримесечна база (т.е. чрез доброволна взаимопомощ), в съответствие с изискването за сътрудничество, което по принцип е присъщо на механизма за обслужване на едно гише, за да може ВНО да предприеме действия, които счита за подходящи, по отношение на дадения администратор.
26. Това означава, че ВНО следва редовно да получава информация за случаите на успешно уреждане на спорове по взаимно съгласие от страна на ЗНО на този предварителен етап, включително в обобщен формат. По-конкретни насоки в това отношение са предоставени в раздел 4 по-долу („Препоръки“).
27. Излишно е да се посочва, че има случаи, в които уреждането на спора с администратора/обработващия лични данни от страна на ЗНО може да бъде частично, т.е. не са удовлетворени всички искания, което прави наложително участието на ВНО с оглед предоставянето на всички средства за правна защита на субекта на данните, предвидени в ОРЗД.
28. ПРАВНИ ПОСЛЕДИЦИ: Вследствие на уреждането на спора по взаимно съгласие, за което ЗНО има правомощия в рамките на предварителната проверка по отношение на получената жалба, може да не е необходимо да се започне процедура по член 60 в случаите, когато спорът е уреден по напълно удовлетворителен за участващите страни начин. Ако случаят не е такъв, предвид принципа на правото на добра администрация съгласно член 41 от Хартата на основните права на ЕС, приложим и в случаите, подлежащи на обслужване на едно гише, ВНО следва да разгледа причините, поради които ЗНО не е успял да уреди спора по взаимно съгласие в рамките на предварителната фаза, и да прецени дали жалбата може да бъде приключена в разумен срок

чрез повторен опит.

3.2.2 Опит за уреждане на спора по взаимно съгласие от страна на ВНО

29. В случаите, когато ВНО реши да направи опит за уреждане на спора по взаимно съгласие след получаване на случая, основното изискване, което трябва да бъде изпълнено, отново произтича от обосновката на процедурата за сътрудничество при обслужването на едно гише, т.е. необходимостта ЗНО и ВНО да си сътрудничат, като се стремят към постигането на консенсус.
30. Важно е да се посочи, че ЕКЗД признава, че на всеки етап от производството ВНО има право да даде възможност за официално изслушване на субекта на данните (чрез комуникация с получилия жалбата ЗНО) и при получаване на съгласие от всички участващи страни (напр. субекта на данните, администратора, ЗНО и евентуално трети страни), дори ако не съществува конкретна национална правна уредба и да приключи случая, след като бъде отстранено предполагаемото нарушение. ВНО може да предприеме такива действия, ако прецени, че събраната при разследването на случая информация е достатъчна за приключване на случая по такъв начин. Поради свободата на преценката при определяне на условията и изискванията при разглеждането на случаите този вид уреждане на спорове може да се разглежда като подход за надлежна проверка, тъй като така се дава възможност на НО да поддържат високото равнище на защита, което се цели да се постигне с ОРЗД, като се признава, че някои случаи могат да бъдат решени ефективно чрез подпомагане на взаимодействията между страните. Това може да доведе до положителни последици както за жалбоподателя, който получава бърза защита на правата си съгласно ОРЗД, така и за администратора, който има възможност да приведе поведението си в съответствие с ОРЗД.
31. Това означава, че ВНО следва да има предвид необходимостта редовно да предоставя информация на ЗНО по време на всички етапи на производството. Всъщност, макар че безспорно съответният администратор комуникира единствено с ВНО (вж. отново член 56, параграф 6 от ОРЗД), жалбоподателят получава обслужване на едно гише от страна на компетентния ЗНО, който е получил жалбата му.
32. С този взаимен обмен на информация също се гарантира спазването на принципа за справедлив съдебен процес и правото на жалбоподателя да бъде изслушан в рамките на предприетата от ВНО процедура, отчасти с оглед представяне на вижданията му в допълнение към вече предоставената от ЗНО информация. Именно тук ВНО играе основна роля, тъй като действа като посредник в целия процес чрез обмена на информация и документи със ЗНО. Освен това следва да се припомни, че информацията и документите, обменяни съгласно член 60, параграф 1 от ОРЗД, неизбежно ще окажат влияние върху свободата на преценката на ВНО при разглеждането на жалбата чрез опит за уреждане на спора между субекта на данните и администратора по взаимно съгласие, особено ако ЗНО вече е направил неуспешен опит за такова уреждане на спора по взаимно съгласие на етапа на проверката.

33. Всъщност ВНО, който е избрал да използва уреждане на спора по взаимно съгласие като начин за решаване на спора с администратора, следва да има предвид вероятността този подход да доведе до успешен резултат, т.е. до защита на правата на субекта на данните, с оглед на всички съответни обстоятелства, включително очакванията на ЗНО, който му е прехвърлил жалбата съгласно изискванията по член 56, параграф 1 от ОРЗД. Когато ЗНО подава уведомление, по-специално по член 60, параграф 1, че вече е бил направен неуспешен опит за такова уреждане на спора на етапа на проверката, независимо дали неуспехът се дължи на отказ на субекта на данните да приеме уреждането на спора с администратора или на липсата на отговор от страна на администратора на приканването от страна на ЗНО да изпълни искането на субекта на данните, ВНО следва много внимателно да обмисли дали е в интерес на физическото лице и на правото в областта на защитата на данните като цяло да се направи нов опит за уреждане на спора по взаимно съгласие. Възможно е да бъде предпочетено прилагането на по-формализиран подход, при който ВНО упражнява всичките си правомощия спрямо администратора, включително тези съгласно член 58 от ОРЗД. Същото важи и в случаите, когато ЗНО не е направил такъв опит, преди да прехвърли жалбата към ВНО, независимо от това на какви основания, и съответно не е подал никаква информация към ВНО в тази връзка. И в двата случая ВНО може да избере най-подходящия начин за решаване на разглеждания случай, като отчете вероятността за успешно уреждане на спора по взаимно съгласие, така че да се намали ненужната административна тежест и да се избегне рискът от ресурсоемки процедури за обслужване на едно гише, с които да се отговори на опасенията, и съмненията или дори на обоснованите и относими възражения от страна на ЗНО.
34. Ако ВНО стигне до заключението, че в конкретния случай е подходящо да се използва уреждане на спора по взаимно съгласие, той трябва да има предвид, че уреждането на спора е част от процедура за обслужване на едно гише, и да действа по съответния начин. В Насоките относно член 60 ЕКЗД вече поясни, че „за да се улесни постигането на консенсус, информацията следва да бъде предоставена в момент, в който все още е възможно ВНО да вземе предвид становищата на ЗНО. По този начин [...] следва да се избегне възможността ЗНО да бъдат поставени пред свършен факт, например тъй като е възможно определени етапи от производството да бъдат изключени съгласно националното право“.¹²
35. При прилагането на процедурата за уреждане на спорове по взаимно съгласие това означава, че съгласно член 60, параграф 3, първо изречение се очаква ВНО да уведоми ЗНО за предложеното уреждане на спора преди окончателното му приемане. Както посочва ЕКЗД в Насоките относно член 60, „[...] участието на ЗНО в процедурата на сътрудничество не е ограничено до правото им да изразяват относимо и обосновано възражение съгласно член 60, параграф 4. По-специално преди създаването на проекта за решение ЗНО следва да са в състояние да дадат своя принос за цялостната процедура и могат да изразят своите виждания и преди създаването на проекта за решение.“¹³

¹² Точка 55 от Насоки 02/2022 на ЕКЗД относно прилагането на член 60 от ОРЗД.

¹³ Точка 93 от Насоки 02/2022 на ЕКЗД относно прилагането на член 60 от ОРЗД.

36. Предвид всичките фактори, споменати в предходните точки, ВНО безспорно има свобода на преценката при решението дали в конкретния случай действително е необходима неофициална консултация със ЗНО. Както беше припомнено по-горе в точки 12 и сл., в зависимост от характеристиките на жалбата, при която е подходящо да се използва уреждане на спора по взаимно съгласие, както и въз основа на предварително обменената информация съгласно член 60, параграф 1 към момента на прехвърляне на жалбата към ВНО, ВНО и ЗНО вероятно могат вече да формират становищата си относно възможността за уреждане на жалбата по начин, който напълно удовлетворява жалбоподателя, като се отстрани причината за спора, която стои в основата ѝ. В такъв случай е възможно ВНО да прецени, че уреждането на жалбата може да представлява прекия предмет на проекта за решение, което трябва да се представи съгласно член 60, параграф 3 от ОРЗД. Когато ЗНО съобщи, че спорът не е бил успешно уреден на етапа на проверката или че просто не е бил направен опит за уреждане на спора преди прехвърлянето на случая към ВНО, от своя страна ВНО следва да има предвид, че целта на процедурата за обслужване на едно гише е да се постигне консенсус, и предварително да се обърне към ЗНО с оглед провеждането на такава неофициална консултация, за да прецени дали такъв опит (или повторен опит) може да доведе до разумно приключване на жалбата.
37. В крайна сметка в съответствие с член 60, параграф 3 от ОРЗД ВНО ще трябва да представи на ЗНО проект за решение, в което се посочват условията на уреждането на спора (включително стъпките, които администраторът/обработващият лични данни е предприел, за да удовлетвори напълно исканията на жалбоподателите). Както е пояснено в насоките относно член 60, ВНО е длъжен да представи на ЗНО проект за решение във всички случаи, дори когато жалбата е оттеглена от жалбоподателя след започване на процедурата по член 60 или когато не е взето съществено (окончателно) решение съгласно националното право.¹⁴ Същото важи и когато случаите се считат (единствено) за оттеглени, например съгласно националното право. В такъв случай проектът за решение служи за окончателно съгласуване между всички надзорни органи, участващи в процедурата за обслужване на едно гише.¹⁵
38. Както е посочено по-горе, проектът за решение служи, за да се консолидира уреждането на спора от страна на ВНО със съгласието на ЗНО. Това е решение *sui generis*, с което се установява, че жалбата е била уредена от ВНО при взаимна удовлетвореност на участващите страни (по-специално субекта на данни и администратора на данни), като тази удовлетвореност, заедно с прекратяването на разглеждането на случая трябва да се съобщи в съответствие с изискванията на националното право на държавата на ВНО. Всъщност жалбата не е оставена без разглеждане, нито е отхвърлена от ВНО, но не е и уважена; от тази гледна точка при обслужването на едно гише уреждането на спорове по взаимно съгласие представлява различен начин за прекратяване на процедурата за разглеждане на жалби чрез постигане на споразумение между страните, с което се премахва причината за съдебния спор чрез предприетите от ВНО действия.

¹⁴ Точка 99 от Насоки 02/2022 на ЕКЗД относно прилагането на член 60 от ОРЗД.

¹⁵ Точка 100 от Насоки 02/2022 на ЕКЗД относно прилагането на член 60 от ОРЗД.

39. С официалното подаване на този инструмент, както се изисква съгласно процедурата за обслужване на едно гише от съображения за правна сигурност и прозрачност, в съответствие с член 60, параграф 4 от ОРЗД започва да тече 4-седмичният срок за отговор от страна на ЗНО. В тази връзка следва да се подчертае, че ако преди представянето на проекта на решение е имало подходящ обмен на информация, както е пояснено в предходните точки, и ЗНО не е изразил съмнения, че жалбата може да бъде уредена по взаимно съгласие и в духа на сътрудничеството, той следва внимателно да обмисли дали възнамерява да повдигне възражения срещу констатацията на договореното уреждане на спора.
40. Това не означава, че в тези случаи на ЗНО е забранено да повдигат обосновани и относими възражения; смисълът на уреждането на спорове по взаимно съгласие обаче се състои в своевременното постигане на обоснована удовлетвореност на субекта на данните (и на администратора) въз основа на взаимно споразумение, чийто шанс за успех при обслужването на едно гише се оценява от ВНО предвид няколко различни фактора, както е посочено по-горе. Като цяло в случаите на уреждане на спорове по взаимно съгласие, ако целта да се постигне консенсус е била надлежно взета предвид от ВНО при разглеждането на процедурата, обосноващите и относими възражения следва да бъдат изключение; така може (и следва) да се избегне неколкостепенното преразглеждане на проекти за решения и/или решения на спорове.
41. Ако (вече) няма обосновани и относими възражения, процедурата води до ситуацията по член 60, параграф 6, т.е. проектът за решение става задължителен за изпълнение от страна на ВНО и ЗНО. Впоследствие съгласно член 60, параграф 7 водещият надзорен орган приема решението и уведомява основното или единственото място на стопанска дейност на администратора или обработващия лични данни, според случая, за него, като включва резюме на съответните факти и основания. ЗНО, към който е била подадена жалбата, уведомява жалбоподателя за решението.
42. В точка 15 по-горе беше пояснено, че уреждането на спора по взаимно съгласие не обхваща задължително предмета на жалбата в неговата цялост, т.е. възможно е ВНО да счете, че части от жалбата не подлежат на уреждане по взаимно съгласие. Както вече беше посочено в точка 33 и сл., поради това вероятно ще се наложи ВНО да обмисли внимателно дали изобщо е подходящо да се използва уреждане на спора по взаимно съгласие и за другите части. Ако ВНО обаче прецени, че е подходящо определени части от жалбата да бъдат уредени по взаимно съгласие, а разглеждането на останалите искания да продължи чрез „стандартен“ подход (т.е. такъв, различен от подхода на взаимното съгласие), това безспорно ще се отрази на цялата процедура и нейния резултат.
43. Различните варианти, които съществуват при такова смесено положение, трябва да бъдат представени на ЗНО преди качването на проекта за решение, което от своя страна трябва да съдържа обосновка относно това кои аспекти на жалбата са били окончателно уредени по взаимно съгласие и кои от тях са накарали ВНО да остави исканията на субекта на данни без разглеждане или да ги отхвърли, или пък да ги уважи. За аспектите от последния вид (т.е. при

частично отхвърляне/оставяне без разглеждане) следващите етапи на процедурата за обслужване на едно гише са уредени в член 60, параграф 9 от ОРЗД. Освен това, ВНО може да реши, че е необходимо тези други части от жалбата да бъдат допълнително проучени, и следователно да предложи различни решения на ЗНО, включително откриването на отделна процедура за тези части по собствена инициатива; това трябва да бъде ясно посочено и в информацията, придружаваща проекта за решението.

Пример 3:

В жалба, получена и проверена от ЗНО, субектът на данните твърди, че администраторът не е отговорил на искането му да упражни правото си на достъп до личните си данни съгласно член 15 от ОРЗД и съответно не му е дал възможност да поиска коригиране на неточната според него информация, която се съхранява за него, съгласно член 16 от ОРЗД. ЗНО не е направил опит за уреждане на жалбата по взаимно съгласие. ВНО, който получава жалбата от ЗНО, счита, че предвид съответните характеристики е възможно да се направи опит за уреждане на спора по взаимно съгласие; след това уведомява ЗНО за това си намерение и получава съгласието на ЗНО (който се е свързал с жалбоподателя в тази връзка). ВНО се свързва с администратора и го приканва да изпълни исканията. Администраторът отговаря на искането за достъп, но не възнамерява да коригира информацията, съхранявана за жалбоподателя, поради неуредено искане за плащане срещу жалбоподателя въз основа на тази информация. ВНО представя на ЗНО проект за решение, съдържащ кратко описание на случая, предложеното уреждане на искането за достъп и съответните условия; същевременно ВНО уведомява ЗНО, че ще бъде открита отделна процедура за разследване на отхвърлянето на искането на жалбоподателя за коригиране на информацията от страна на администратора. Ако няма обосновани и относими възражения от страна на ЗНО, ВНО ще приеме решението за уреждане на искането за достъп по взаимно съгласие, като уведоми администратора за това, а жалбоподателят ще бъде уведомен от ЗНО в съответствие с член 60, параграф 7, второ изречение от ОРЗД.

3.2.3 Случаи по член 56, параграф 2

44. Дерогация от правилото за обслужване на едно гише представлява т.нар. „случай на местно равнище“ съгласно член 56, параграф 2 от ОРЗД. В тази връзка, както вече беше отбелязано¹⁶, може да се посочи съображение 131, в което се споменава „уреждане на спора по взаимно съгласие“ във връзка с трансгранични „дейности по обработване“ с въздействие на местно равнище.
45. Всъщност съображение 131 трябва да бъде взето предвид и когато се установи, че случаят се разглежда на местно равнище, т.е. от получилия жалбата ЗНО, съгласно член 56, параграф 2. Съображение 131 стои в основата на възможностите, с които разполагат НО, когато става въпрос за разглеждане на такива случаи, и служи като помощно средство за тълкуване. При случаи, които имат въздействие единствено на местно равнище или чието въздействие е незначително, ЗНО са изрично приканени да се стремят към уреждане на споровете по взаимно съгласие

¹⁶ Вж. точки 23 и 24.

(„следва да се стреми към уреждане на спора по взаимно съгласие с администратора“). Така съгласно съображение 131 в „случаи на местно равнище“ е за предпочитане ЗНО да се стреми към уреждане на спора по взаимно съгласие (ако това изобщо е възможно, отново предвид условията, посочени в точки 11 и 12).

46. Както вече беше отбелязано, тъй като сътрудничеството при обслужването на едно гише е насочено към постигането на „консенсус“ и изисква обмен на „всяка имаща отношение информация“ между ЗНО и ВНО, ВНО трябва да бъде уведомен за договореното уреждане на спора, ако има такова, тъй като само той може да оцени в пълнота „системните“ характеристики на нарушението или неизпълнението, които стоят в основата на жалбата.
47. ЕКЗД припомня, че въпреки че жалбоподателят може да бъде удовлетворен от договореното уреждане на спора, по-специално, защото му е бил предоставен пълен достъп до данните му, те са били коригирани в съответствие с искането му или са били изтрети, средствата за правна защита, с които разполага ВНО, не се изчерпват с уреждането на спора от ЗНО. Всъщност, независимо от това дали спорът е бил уреден по взаимно съгласие, в този случай ВНО може да започне официално (служебно) разследване, с което се задейства цялата процедура за обслужване на едно гише в съответствие с член 60 от ОРЗД. Във всички случаи ВНО може да реши да проведе разследване и да предприеме корективни мерки, включително глоби, спрямо основното място на стопанска дейност на съответния администратор, когато са налице повтарящи се нарушения или неизпълнение на исканията на субектите на данните, за които е постъпила информация, *inter alia*, от други ЗНО при сходни обстоятелства.
48. При процедурата по член 56, параграф 2 ЗНО следва да предостави имаща отношение информация на ВНО и да обмисли възможността за взаимопомощ, както и да предприеме мерки за ефективно сътрудничество, включително предоставяне на информация за резултата от уреждането на спора и/или за резултатите от упражняването на пълния си набор от правомощия съгласно член 56, параграф 5 от ОРЗД.

4 ПРАВНИ ПОСЛЕДИЦИ И ПРАКТИЧЕСКИ ПРЕПОРЪКИ

4.1 Прилагане на принципа на добрата администрация към процедурата за уреждане на спорове по взаимно съгласие при обслужването на едно гише

49. При обслужването на едно гише, както е посочено по-горе¹⁷, процедурата за уреждане на спорове по взаимно съгласие следва да се разглежда, като се има предвид общият принцип на правото на добра администрация и в съответствие с общия принцип на справедливия съдебен процес, както е припомнено в съображение 129 и член 58, параграф 4 от ОРЗД: това означава, че при процедурата за уреждане на спорове по взаимно съгласие, прилагана от оправомощен да използва този вид административно средство за защита НО, във всички случаи следва да се

¹⁷ Вж. част 3 „Общ правен анализ“.

зачитат принципите на добрата администрация и на справедливия съдебен процес¹⁸.

50. При получаване на жалба ЗНО първо трябва да изясни конкретната си роля¹⁹ съгласно членове 55 и 56 от ОРЗД. В тази връзка следва да се подчертае значението на етапа на „проверка“ след подаването на жалба към НО²⁰, независимо от пътя, който следва конкретният случай, или начина, по който се развива, тъй като съответните елементи се включват отрано в досието.
51. Като втора стъпка въпросният случай трябва да бъде разгледан и от гледна точка на участващите страни, а именно субекта на данни, който е подал жалбата, администратора(ите) и евентуалния(те) обработващ(и) лични данни. Въз основа на техните взаимоотношения и естеството на жалбата ще се определи дали евентуално уреждане на спора по взаимно съгласие може да доведе до решение, а именно, администраторът да постигне съответствие с ОРЗД, както и удовлетвореност на субекта на данните. И накрая, но не последно по важност, за да се прецени дали в крайна сметка при даден случай е подходящо спорът да бъде уреден по взаимно съгласие, трябва да бъдат разгледани по-подробно резултатът от тези процедури за всеки НО и правните последици за участващите страни.
52. Ако в рамките на процеса на предварителна проверка (с който се цели, макар и не единствено, да се оцени приложимостта на член 56, параграф 2 от ОРЗД), спорът бъде уреден по взаимно съгласие при пълна удовлетвореност на всички страни (определена по обективния начин, препоръчан в предходния раздел), ЗНО, към който е подадена жалбата, не следва да прехвърля жалбата към предполагаемия ВНО (напр. с уведомление по член 56 чрез ИСВП), тъй като предметът на жалбата вече не е налице (вж. също точка 24).
53. Получилият жалбата НО обаче следва да уведоми ВНО за случая и за постигнатия резултат в подходящ момент, например на тримесечна база (напр. чрез процедура за доброволна взаимопомощ). С това се цели да се даде възможност на ВНО да изпълнява изцяло ролята си на единственото звено, с което комуникира въпросният администратор/обработващ лични данни (при всички случаи и за всички цели) (вж. член 56, параграф 6 от ОРЗД). Ако по време на етапа на предварителната проверка ЗНО не успее да уреди спора по взаимно съгласие или успее да уреди само част от подадената до него жалба и уведоми ВНО за това, информацията относно неуспешния опит за уреждане на спора следва във всички случаи да бъде предадена на ВНО, тъй като тя безспорно представлява „имаща отношение информация“ по смисъла на член 60, параграф 1 от ОРЗД.

4.2 Процедура на сътрудничество след уреждане на спор по взаимно съгласие от страна на ВНО

¹⁸ Което включва като минимум правото на всяко лице да бъде изслушано, преди да бъде предприета каквато и да е конкретна мярка, която би го засегнала неблагоприятно; правото на достъп на всяко лице до документите, които се отнасят до него, като се зачитат легитимните интереси, свързани с поверителността и професионалната, и служебна тайна; задължението на администрацията да мотивира своите решения.

¹⁹ Водещ или засегнат надзорен орган съгласно член 56, параграф 1 от ОРЗД.

²⁰ Вж. референтен документ РД244 ред. 01 и точка 50 от Насоки 02/2022 на ЕКЗД относно прилагането на член 60 от ОРЗД.

54. При процедурата за уреждане на спорове по взаимно съгласие следва да се спазват условията, посочени по-специално в ОРЗД (член 60, съображения 129 и 143), тъй като тя трябва да доведе до решение на компетентния НО (а при обслужването на едно гише това е ВНО), след като това решение е било взето в рамките на процедурата на сътрудничество. В тази връзка следва да се посочи анализът на обосновката и съдържанието на проекта за решение, което трябва да бъде представено от ВНО, включен в Насоките относно член 60²¹ (вж. по-специално точки 109—111).
55. Съответно договореното, при прилагането на процедурата на обслужването на едно гише, уреждане на спора по взаимно съгласие изисква решение от страна на ВНО в съответствие с член 60, параграф 3 от ОРЗД, тъй като това е негово задължение при всички случаи на трансгранично обработване. Това е решение *sui generis*, с което се установява, че жалбата е била уредена от ВНО при взаимна удовлетвореност на участващите страни (по-специално- субекта на данни и администратора на данни).
56. Уреждането на спорове по взаимно съгласие би могло да се разглежда като прилагане на практика на някои от правомощията на НО, без корективните компетенции, посочени в член 58, параграф 2. Както е посочено по-горе (вж. точки 15 и 43), в зависимост от националното право ВНО може обаче да не бъде възпрепятстван да използва тези правомощия дори в случаи на уреждане на спорове по взаимно съгласие.
57. Следователно проектът за решение следва да включва следната информация:
- че жалбата е била уредена по взаимно съгласие, изцяло или частично;
 - причините, на които се основава решението да се работи за уреждане на спора по взаимно съгласие в конкретния случай;
 - обхвата на уреждането на спора по взаимно съгласие предвид общите въпроси, разгледани в жалбата;
 - че разглеждането на конкретната жалба ще бъде прекратено.
58. В проекта за решение може също да се посочи дали предполагаемото нарушение е било отстранено и по какъв начин.
59. Освен това, ако е приложимо, проектът за решение и/или имащата отношение информация, предоставена на ЗНО, може да включва имаща отношение информация относно всички предвидени корективни мерки, което е възможно особено в случаите, когато спорът е уреден по взаимно съгласие само частично.
60. Във всички случаи ВНО следва да предостави изчерпателна информация на субекта на данните относно последиците от уреждането на спора по взаимно съгласие, по-специално относно факта, че уреждането на спора ще доведе до прекратяване на разглеждането на жалбата. Тази информация относно обхвата на уреждането на спора по взаимно съгласие и последиците от

²¹ Насоки 02/2022 на ЕКЗД относно прилагането на член 60 от ОРЗД.

него трябва да бъде предоставена чрез ЗНО като основното звено, с което комуникира субектът на данните по време на целия процес. За тази цел може да бъдат използвани неофициалните процедури, разработени като част от механизмите на ИСВП, по-специално ВНО може да започне процедура на неформална консултация по член 60 или процедура на доброволна взаимопомощ по член 61, за да предостави информация относно предложени резултат от случая и да получи становища от участващите ЗНО, преди да премине към официалното разпространяване на даден проект за решение.

61. Уреждането на спорове по взаимно съгласие може да обхваща само част от жалбата, тъй като в повечето държави членки тази процедура важи единствено за страните по жалбата (субекта на данни, администратора/обработващия лични данни, както и, ако е приложимо, НО), а администраторът или обработващият лични данни се задължава да отстрани нарушението и да предприеме мерки, за да осигури спазването на ОРЗД. В този случай останалите части на жалбата подлежат на допълнително разследване и решение от страна на ВНО.

4.3 Уреждане на спорове по взаимно съгласие в случаи по член 56, параграф 2

62. Що се отнася до уреждането на спорове по взаимно съгласие в случаите, когато ЗНО разглежда жалба съгласно член 56, параграф 2 (т.е. случай на местно равнище)²², НО следва да има предвид необходимостта от прозрачност и последователност, която по принцип стои в основата на системата за обслужване на едно гише, и поради това следва да се погрижи да предоставя редовно информация (дори и тя да е обобщена) на другите НО относно такива случаи.
63. По-специално, ЗНО следва да уведоми ВНО за уреждането на спора (ако има такава), т.е. за резултата от случая на местно равнище, чрез ИСВП. Тъй като е възможно уреждането на спора да обхваща само част от жалбата, разгледана на местно равнище от ЗНО, ЗНО може да предприеме допълнителни (в това число коригиращи) мерки по отношение на останалите части на жалбата, които не са били уредени по удовлетворителния за страните начин, описан по-горе. Съгласно член 77, параграф 2 ЗНО трябва да уведоми жалбоподателя, че останалите части от жалбата ще бъдат разгледани.

²² В съответствие с член 56, параграф 5 от ОРЗД ЗНО „разглежда [случая] в съответствие с членове 61 и 62“, т.е. като упражнява изцяло правомощията си (включително тези съгласно член 56, параграф 1 от ОРЗД).

ПРИЛОЖЕНИЕ 1: СЪОТВЕТНИ СЪПКИ ПРИ РАЗГЛЕЖДАНЕ НА СЛУЧАЙ ЧРЕЗ УРЕЖДАНЕ НА СПОРА ПО ВЗАИМНО СЪГЛАСИЕ

64. Целта на следния контролен списък е да се опишат конкретните стъпки при разглеждането на случаи, които могат да бъдат подходящи при уреждане на спорове по взаимно съгласие. Поради това контролният списък не трябва да се разбира като диаграма от вида „да/не“, с която се онагледяват различни последици, а по-скоро като общ преглед на различните конкретни етапи на производството, както и на съответните стъпки, които трябва да се следват като най-добра практика. Целта на раздел 1) е да се припомнят основните факти по случая, а ако в раздели 2)–5) не бъде отбелязано нито едно поле, може да се наложи органът да предприеме допълнителни стъпки.

Контролен списък: Стъпки при разглеждане на случай чрез уреждане на спора по взаимно съгласие

1) Предистория на случая

-)] Как е започнало производството?
 - Жалба
 - Съобщения в медиите, служебни разследвания и др.
 - Информация от трети заинтересовани лица

-)] Какво е естеството на случая?
 - Случай на местно равнище (член 56, параграф 2 и съображение 131 от ОРЗД)
 - Случай на трансгранично обработване

-)] Случай, при който е подходящо да се използва уреждане на спора по взаимно съгласие, тъй като (вж. също точка 14)
 - е засегнат ограничен брой субекти на данни.
 - не е налице системен недостатък.
 - нарушението на защитата на данните е несъществено или случайно.
 - обемът лични данни е ограничен.
 - нарушението няма сериозни последици, що се отнася до продължителността/естеството им.
 - вероятност от нови нарушения в бъдеще.
 - не е с обществена значимост или е с ограничена обществена значимост/не е от обществен интерес или е от ограничен обществен интерес.
 - ...

2) Сътрудничество на ранен етап с други НО (когато е приложимо)

-)] Последици от всички вече предприети действия в рамките на процедурата

(напр. за ВНО, ако е приложимо: направил ли е ЗНО вече опит за уреждане на спора по взаимно съгласие в рамките на предварителната проверка?)

.....

-)] ВНО, с който е проведена консултация (когато е приложимо)
- Преведена версия на жалбата
- Предишна комуникация между субекта на данните и администратора на данните
- Друга важна информация

-)] Други ЗНО, с които е проведена консултация
- Преведена версия на жалбата
- Друга важна информация

3) Провеждане на консултации с всички заинтересовани страни на ранен етап

-)] Субект на данните
- Предоставена е обща информация съгласно член 77, параграф 2 от ОРЗД.
- Има общ интерес за решаване на спора по взаимно съгласие.
- Няма други причини за специално разглеждане на случая.
- Тази информация е предоставена на участващия ЗНО и, когато е приложимо, на ВНО.

-)] Администратор/обработващ личните данни
- Проведено е официално изслушване.
- Администраторът/обработващият личните данни желае да постигне съответствие с правните изисквания.
- Съществува възможност за постигане на съответствие в рамките на подходящ срок.
- Тази информация е предоставена на участващия ЗНО и, когато е приложимо, на ВНО (напр. чрез неформална консултация).

-)] Трета страна (когато е приложимо)
- Не са засегнати права на трета страна.
- Не съществуват права на трети страни, които да възпрепятстват постигането на споразумение (напр. тъй като удовлетворяването на искането за достъп на жалбоподателя засяга правата на защита на личните данни на трета страна).

4) Уреден ли е спорът по взаимно съгласие?

-)] Удовлетвореността на субекта на данни е доказана.
- Нарушението, за което е получено уведомление, е отстранено.
- Няма възражения от страна на субекта на данните.
- Субектът на данни е предоставил обратна информация в подходящ срок.

) Администраторът/обработващият лични данни е предоставил доказателство за постигането на съответствие с изискванията.

) Когато е приложимо: Тази информация е предоставена на ВНО/ЗНО.

5) Окончателното решение в съответствие ли е с член 60 от ОРЗД (в случаите, подлежащи на обслужване на едно гише)?

) Решението включва цялата имаща отношение информация (вж. точки 57 и сл.).

) Проектът (ако е приложимо: преработеният проект) за решение е разпространен чрез IMI.

- Проектът за решение е изпратен.

- Не са постъпили обосновани и относими възражения.

- Постъпили са обосновани и относими възражения, но причините за тях са били успешно отстранени.

) Окончателното решение е разпространено чрез IMI.

- Администраторът/обработващият лични данни е уведомен за решението.

- Субектът на данните е уведомен за решението.

ПРИЛОЖЕНИЕ 2: ДЪРЖАВИ, В КОИТО СЪГЛАСНО НАЦИОНАЛНОТО ЗАКОНОДАТЕЛСТВО НЕ Е ВЪЗМОЖНО УРЕЖДАНЕ НА СПОРА ПО ВЗАИМНО СЪГЛАСИЕ

65. Следните държави са посочили, че съгласно националното им законодателство не е възможно уреждане на спора по взаимно съгласие:

- Кипър
- Чешка република
- Дания
- Естония
- Финландия
- Франция
- Гърция
- Малта
- Полша
- Португалия
- Словакия
- Словения
- Испания
- Швеция